

Sygn. akt I C 786/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Konkel

Protokolant:(...)

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. R.

przeciwko (...) Spółce akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz J. R. kwotę 19.931,73 zł (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset trzydzieści jeden złotych siedemdziesiąt trzy grosze) wraz z odsetkami:

- od kwoty 19.378,23 zł od dnia 28 września 2013r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie,

- od kwoty 553,50 zł od dnia 25 października 2013r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3. zasądza od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz J. R. kwotę 3.252,73 zł (trzy tysiące dwieście pięćdziesiąt dwa złote siedemdziesiąt trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje ściągnąć od J. R. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 184 zł (sto osiemdziesiąt cztery złote) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu;

5. nakazuje ściągnąć od (...) Spółki akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 898,40 zł (osiemset dziewięćdziesiąt osiem złotych czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu.

IC 786/15

UZASADNIENIE

Powódka J. R. pozwem skierowanym przeciwko (...) S.A. w W. (dalej jako: (...)) wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego kwoty 23.929,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 19.378,23 zł od dnia 28 września 2013 r. do dnia zapłaty; od kwoty 4.059 zł od dnia 25 października 2013 r. do dnia zapłaty i od kwoty 492 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, iż w dniu 27 sierpnia 2013 r. w G., należący do niej pojazd J. (...) o nr rej. (...) został uszkodzony wskutek kolizji, za którą odpowiedzialność ponosi kierujący pojazdem ubezpieczonym u pozwanego. Pozwany przyznał powódce odszkodowanie w łącznej wysokości 28.808,50 zł, które zdaniem powódki jest zaniżone. Dlatego też powódka domaga się zapłaty kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym, wynoszącym według niej 48.186,73 zł, a wypłaconym. Ponadto powódka dochodzi różnicy pomiędzy kwotą poniesionych przez nią kosztów najmu pojazdu zastępczego (7.933,50 zł), a kwotą 3.874,50 zł przyznaną z tego tytułu przez pozwanego, a także kwoty 492 zł tytułem kosztów pełnomocnictwa w postępowaniu likwidacyjnym.

Nakazem zapłaty z dnia 4 lutego 2015 r. wydanym w sprawie I Nc 1396/14 Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego pozwany wniósł sprzeciw, zaskarżając go w całości i domagając się oddalenia powództwa w całości na koszt powódki.

W uzasadnieniu pozwany przyznał swoją odpowiedzialność co do zasady, wskazał jednak, iż szkoda, jaką poniosła poszkodowana, została jej wyrównana, natomiast przedstawiona przez nią kalkulacja naprawy jest zawyżona w odniesieniu do cen za części zamiennie oraz stawek robocizny. Pozwany zakwestionował również zasadność roszczenia w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wskazując, że uzasadnionym okresem tego najmu będzie 21 dni, na które składa się czas potrzebny technologicznie do naprawy pojazdu (8 dni) oraz czas dokonania oględzin i oczekiwania na nie, a także ewentualnego oczekiwania na sprowadzenie części zamiennych. Pozwany zakwestionował także żądanie powódki w zakresie kosztów pełnomocnictwa w postępowaniu likwidacyjnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 sierpnia 2013 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd J. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność J. R.. W dniu zdarzenia pojazd kierowany przez sprawcę szkody objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...). Szkoda została zgłoszona do ubezpieczyciela w dniu 28 sierpnia 2013 r. Z tytułu kosztów naprawy pojazdu, pozwany przyznał powódce odszkodowanie w wysokości 28.808,50 zł oraz 3.874,50 zł z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/bezsporne, nadto dowód: dokumenty z akt szkody (...), w szczególności: zgłoszenie szkody, notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym, pisma (...) z 8.10.2013 r. i 9.01.2014 r./

Samochód powódki naprawiany był w warsztacie jej męża, Z. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...), z którym powódka zawarła także umowę najmu samochodu zastępczego. Umowa ta zawarta została na czas od dnia (...).r. do dnia zakończenia naprawy. Strony ustaliły stawkę 150 zł netto za każdą dobę najmu. Samochód został zwrócony wynajmującemu w dacie 10 października 2013 r.

/dowód: kalkulacja naprawy, k. 13-19; faktura VAT nr (...), k. 20, umowa najmu, k. 22-23; dokumenty z akt szkody, w szczególności: korespondencja e-mail między stronami/

Pozwany początkowo kwestionował roszczenie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego marki M. (...) z uwagi na fakt, że powódka wynajęła samochód zastępczy od swojego męża, ponadto była właścicielką innych pojazdów i miała możliwość korzystania z nich. Jednakże ostatecznie uznał przedmiotowe roszczenie co do zasady, uznając 21 dni za uzasadniony czas najmu – był to okres od dnia 28 sierpnia do daty dodatkowych oględzin (11 września 2013 r.) powiększony o 8 dni technologicznego czasu naprawy.

/bezsporne, nadto dowód: dokumenty z akt szkody, w szczególności: notatki służbowe z 27.11.2013 r. i 21.01.2014 r./

Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu J. (...) nr rej (...), celem przywrócenia go do stanu sprzed kolizji z dnia (...).r. wynoszą 48.328,91 zł brutto z uwzględnieniem cen części nowych i oryginalnych oraz średnich stawek robocizny za prace blacharskie oraz lakiernicze obowiązujących na terenie T. – na poziomie odpowiednio 120 i 135 zł za rbh. Uwzględniając normy czasowe producenta pojazdu, czas naprawy mógł wynosić 38,6

rbh. Tylko użycie części oryginalnych zapewni przywrócenie samochodu do stanu sprzed wypadku, bowiem części nieoryginalne nie gwarantują zachowania takiej samej jakości.

Uzasadniony technologiczny czas naprawy pojazdu, bez oczekiwania na oględziny, przejęcie odpowiedzialności przez ubezpieczyciela i oczekiwanie na części można określić na 8 dni roboczych.

Stawka 150 zł za dobę najmu nie jest stawką wygórowaną za wynajem samochodu klasy zbliżonej do pojazdu powódki.

/dowód: opinia biegłego M. Ś. wraz z kalkulacją wraz z opinią uzupełniającą i ustną opinią uzupełniającą, k. 68-88, 119-125, 164-165, 167/

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż stan faktyczny pomiędzy stronami w dużej mierze nie był sporny. Pozwana potwierdziła, iż ponosiła odpowiedzialność z tytułu ubezpieczenia OC za zdarzenie, w którym został uszkodzony pojazd powódki oraz że wypłaciła częściowe odszkodowanie w kwocie 28.808,50 zł, odmawiając wypłaty w pozostałej części.

Stan faktyczny został ustalony przede wszystkim na podstawie opinii biegłego sądowego w zakresie techniki motoryzacyjnej, wyceny wartości, oceny kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych, wyceny maszyn urządzeń i innych środków technicznych (...)Ś.. Opinia ta stanowiła podstawę ustalenia wielkości szkody poniesionej przez powoda. Biegły w swojej opinii posługiwał się jasnymi i precyzyjnymi określeniami oraz w sposób wyczerpujący i zupełny udzielił odpowiedzi na zadane pytania. Należy stwierdzić, iż wnioski zawarte w opinii biegłego są jasne, a przeprowadzony wywód stanowiący ich uzasadnienie jest logiczny. W tym stanie rzeczy Sąd uznał opinię biegłego za rzetelną, mając na względzie także to, że osoba ją sporządzająca posiada odpowiednie kwalifikacje w dziedzinie, w zakres której wchodził przedmiot opiniowania.

Strona pozwana zakwestionowała wprawdzie treść przedmiotowej opinii zarzucając biegłemu, iż bezzasadnie uwzględnił koszt wymiany elementów nieuszkodzonych w postaci nakładki zderzaka przedniego oraz tylnego prawego tłumika, który ponadto – gdyby był uszkodzony – mógł być naprawiony, a nie wymieniony. Zdaniem Sądu, biegły wyczerpująco odpowiedział jednak na przedmiotowe zarzuty w ustnej opinii uzupełniającej. Sąd podzielił stanowisko biegłego, oparte na jego zawodowym doświadczeniu, ale również na zasadach fizyki i zdrowym rozsądku, że nawet pomimo braku widocznych śladów uszkodzenia części pochłaniającej energię powstała w trakcie zderzenia a znajdującej się pomiędzy dwiema częściami, z których każda uległa uszkodzeniu, owa część powinna zostać wymieniona, bowiem nie daje gwarancji bezpieczeństwa.

Sąd oparł się także na treści dokumentów, kopii dokumentów i wydruków przedłożonych do akt niniejszej sprawy oraz zawartych w aktach szkody, jakkolwiek z dużą ostrożnością odniósł się do treści umowy najmu samochodu zastępczego, jako że była to umowa zawarta pomiędzy powódką a jej mężem, jednocześnie będącym – w ramach prowadzonej działalności gospodarczej – wykonawcą naprawy pojazdu. Sąd nie wziął więc pod uwagę tych treści, które z niej wynikały, a nie znalazły potwierdzenia w innym materiale dowodowym, w tym zwłaszcza opinii biegłego.

Spór stron skupiał się wokół kwestii ustalenia wysokości szkody, jaką powódka poniosła w związku z uszkodzeniem jej samochodu. Pozwana bowiem zakwestionowała koszt części zamiennych przyjętych w wyliczeniu powoda oraz koszt robocizny niezbędny do usunięcia szkody, a także stawkę i czas najmu samochodu zastępczego i koszty pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym.

Należy w tym miejscu zaznaczyć, iż naprawienie szkody oznacza wykonanie czynności niezbędnych do przywrócenia stanu sprzed szkody zaistniałej w pojeździe, przy czym brak wykazania poniesienia tych kosztów przez stronę poszkodowaną nie oznacza, iż szkody tej nie poniosła. Powód ma prawo żądać uiszczenia na jego rzecz odszkodowania w wysokości niezbędnej do przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 822 kc, w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Wysokość odszkodowania powinna zaś być ustalona według reguł określonych w art. 363 kc i art. 361 kc, przy czym w przypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu „wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia do stanu poprzedniego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72).

W niniejszej sprawie powódka żądała kwoty 19.378,23 zł tytułem nieprzyznanej przez pozwaną pozostałej części odszkodowania. Sąd, w oparciu o opinię biegłego sądowego ustalił, iż ustalone przez powódkę koszty przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia drogowego z dnia 27 sierpnia 2013 r. są nawet nieznacznie zaniżone. Biegły stwierdził, iż uzasadniony koszt naprawy wynosi 48.328,91 zł brutto z uwzględnieniem cen części nowych i oryginalnych oraz średnich stawek robocizny za prace blacharskie oraz lakiernicze obowiązujących na terenie T. – na poziomie odpowiednio 120 i 135 zł za rbh, podczas gdy powódka stała na stanowisku, iż koszt ten winien wynosić 48.186,73 zł. Wobec powyższego, biorąc pod uwagę, iż strona powodowa nie rozszerzyła powództwa, Sąd związany dyspozycją art. 321 § 1 kpc w tym zakresie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, tj. przyjął, iż kwota należnego powódce odszkodowania za naprawę pojazdu stanowi różnicę pomiędzy kosztami wyliczonymi przez powódkę, a dotychczas wypłaconym jej odszkodowaniem, tj. 19.378,23 zł (48.186,73 zł – 28.808,50 zł).

Z akt szkody wynika, iż pozwany początkowo kwestionował roszczenie w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego z uwagi na fakt, że powódka wynajęła samochód zastępczy od swojego męża, ponadto była właścicielką innych pojazdów i miała możliwość korzystania z nich. Jednakże wobec faktu, iż pozwany ostatecznie uznał co do zasady roszczenie powódki także w tym zakresie, Sąd był tym uznaniem związany.

Pozwany przyznał powódce odszkodowanie za okres 21 dni – od dnia 28 sierpnia do daty dodatkowych oględzin (11 września 2013 r.) i 8 dni technologicznego czasu naprawy (okres ten zgodny jest także z opinią powołanego w sprawie biegłego). Sąd uznał, że powódka, wbrew ciężącemu na niej w myśl art. 6 kc i 232 kpc obowiązkowi, nie wykazała zasadności przyjęcia 43-dniowego okresu najmu. Logicznie uzasadnione są natomiast kryteria przyjęte przez pozwanego, aczkolwiek Sąd inaczej wyliczył ilość dni przypadającą na ten okres. Po pierwsze, okres od 28 sierpnia do 11 września trwał 15, a nie 11 dni, ponadto następujący po nim okres technologicznego czasu naprawy (8 dni) trwałby do 19 września, jednakże z uwagi na fakt, że 14 września wypadła niedziela (dzień ustawowo wolny od pracy), okres ten o jeden dzień winien ulec przedłużeniu (do 20 września 2014 r.). Wysokość stawki najmu (150 zł netto/184,50 zł brutto) nie była przez stronę pozwaną kwestionowana, ponadto biegły również przyznał, że za najem pojazdu odpowiadającego klasą samochodowi powódki nie jest to stawka wygórowana. W związku z powyższym Sąd uznał, że powódce należy się z tego tytułu dodatkowe odszkodowanie za 3 dni najmu nieuwzględnione przez pozwanego w kwocie 553,50 zł (3 x 184,50 zł), natomiast roszczenie za pozostały dochodzony przez powódkę okres podlega oddaleniu jako nieudowodnione.

W konsekwencji zdaniem Sądu uzupełniająca suma odszkodowania winna wynosić łącznie 19.931,73 zł i taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powódki, o czym orzekł w punkcie 1. wyroku.

Odnosząc się zaś do terminu spełnienia świadczenia, wskazać należy, iż został on określony w art. 817 kc. Jako termin podstawowy w tym zakresie przyjmuje się termin 30 dni licząc od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie oraz termin 14 dni, licząc od dnia, kiedy przy zachowaniu należytej staranności było możliwe wyjaśnienie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu albo wysokości odszkodowania. Terminy wskazane powyżej są terminami maksymalnymi i nie ma przeszkód, aby ubezpieczyciel wcześniej uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił stosowne odszkodowanie.

O podstawie swojej odpowiedzialności pozwana powzięła wiedzę w chwili, gdy powódka zgłosiła fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, co miało miejsce w dniu 28 sierpnia 2013 r. Jednocześnie oceniając okoliczności niniejszej sprawy uznać należało, że brak było obiektywnych przeszkód, aby w ustawowym terminie 30 dni, który upłynął w dniu 27 września 2013 r., pozwany wypłacił powódce odszkodowanie w pełnej wysokości. Dlatego też żądanie zapłaty odsetek od kwoty należnej tytułem kosztów naprawy pojazdu od dnia 28 września 2013 r., było zasadne. Odsetki od kwoty 553,50 zł (koszt najmu pojazdu zastępczego) Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 kpc, zgodnie z żądaniem pozwu, od dnia 25 października 2013 r., mając na uwadze, iż powódka wezwanie do zapłaty tej kwoty wystosowała w dniu 14 października 2013 r. (czego pozwany nie kwestionował). Równocześnie, z uwagi na zmianę brzmienia przepisu art. 481 kc od dnia 1 stycznia 2016 r., dokonano rozróżnienia na odsetki ustawowe za opóźnienie, przysługujące powódce od tej daty i odsetki ustawowe, przysługujące za okres do dnia 31 grudnia 2015 r.

Co do pozostałej dochodzonej kwoty orzeczono w punkcie 2. wyroku oddalając w tym zakresie powództwo, uznając, iż w tej części jest niezasadne. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia kosztów poniesionych przez stronę z tytułu kosztów pełnomocnika w postępowaniu likwidacyjnym, gdyż po pierwsze sprawa niniejsza nie była na tyle skomplikowana, by wymagała zatrudnienia profesjonalnego podmiotu do prowadzenia rozmów z ubezpieczycielem (a do tego pomoc owego pełnomocnika się sprowadzała) zwłaszcza, że powódka naprawiała pojazd w warsztacie męża, zatem mogła polegać na jego doświadczeniu zarówno jako profesjonalisty w dziedzinie napraw pojazdów, jak i – co jest Sądowi wiadome z urzędu – wielokrotnego uczestnika postępowań sądowych wytaczanych firmom ubezpieczeniowym z tytułu odszkodowań komunikacyjnych. Skoro powódka знаła realną wartość naprawy swojego pojazdu, mogła w odwołaniu od decyzji ubezpieczyciela wyrazić sprzeciw wobec kwot jej przyznanych określając wysokość swojego żądania. Powyższe nie wymaga żadnej szczególnej wiedzy ani umiejętności.

O kosztach sądowych Sąd orzekł w punkcie 3. wyroku na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 99 kpc i 100 kpc, art. 108 § 1 kpc § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490), rozdzielając je między stronami w stosunku: 17% – powódka, która przegrała spór w takim zakresie i 83 % – pozwany. Na koszty te złożyły się po stronie powodowej: opłata od pozwu w kwocie 1.197 zł, 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz 800 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego – łącznie 4.414 zł. Po stronie pozwanej koszty ograniczyły się do kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (2.417 zł).

Równocześnie, wobec faktu, iż uiszczona przez powódkę zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego nie pokryła w całości wydatków z tego tytułu, brakującą kwotę (1082,41 zł) Sąd nakazał ściągnąć od stron w proporcji, w jakiej każda z nich przegrała proces, o czym orzeczono w punktach 4 i 5 wyroku.

Zarządzenia:

(...)

(...)

(...)